

der for det? Ja, ingen kan svare. Den ene ser til den anden, men ingen kan give Løsning eller skaffe Lys. Og saa siger han videre i Sengen:

at ingen Helt og heller ingen Tænkere skal sige mer til Slægten: Du er fri — nu svandt det sidste Tryk af vore Lænker.

Og endelig slutter han med at sige: Kun Sandhedskraften i en Samfundsaaend af gudopfyldte frie Individuer kan løse Verden af de gamle Baand og føre Slægten frem til nye Tider.

Det var dette, jeg gerne vilde slutte med at sige. Det er min Henstilling til den højtærede Regering og os alle at anlægge dette Grundsyn. Det er nemlig min Opfattelse, at der ikke er saa meget usundt i Danmark og det danske Folk — ja, ikke en Gang saa meget som i mange andre Lande —, at vi ikke skulde have fuld Kraft og Evne til at føre Landet ud af de nuværende Forhold. Men det gælder om at forstaa, at det store Fællesmaal er Landets og Folkets Bedste. Jeg vil ønske, at det maa lykkes det nuværende Ministerium, der nu begynder saa at sige paa ny oven paa denne Kalamitet, i nogen Maade at være Leder til en saadan Gang fremad i det offentlige Liv til større personlig Selvstændighed og større Sammenhold og Samvirken fra de forskellige Sider, og at vi maa naa det fælles Maal, som er Redning og fremtidig Lykke for det Folk, vi tilhøre. Sagen er jo den — det kunne vi ikke være blinde for —, at det kan gaa op og ned, og vort Folks Tilværelse er ikke saa sikker, at der ikke er Fare baade til den ene og den anden Side.

Jeg vil slutte med Haabet om, at dette mit Ønske maa gaa i Opfyldelse, og at de Veje, vi gaa, maa føre til Maalet.

Ellinger: Inden vi sluttede Mødet i Formiddags, udtalte den højtærede Finansminister, at efter hvad han nu kunde sige, havde Finansministeren neppe, saaledes som han havde forudsat i sit første Foredrag, forhandlet med Finansudvalget angaaende Bankgarantiens Udvidelse til at omfatte 3 andre Banker og en Laanekasse foruden dem, der findes i den Lov, vi vedtog. Dette er en meget overraskende Oplysning, og jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, som da var Finansudvalgets Formand, om denne Tro, som Finansministeren har, er rigtig, at der altsaa ikke er forhandlet med Finansudvalget om denne Sag. I hvert Fald er der jo intet tilført Protokollen derom, efter hvad Finansministeren

mente. Det forekommer mig, at vi alle kunne være enige om, at det er nogle ganske mærkelige Tilstande, vi have levet under i Foraaret, at en Finansminister uden videre forpligter dette Ting og Landstinget, forpligter Statskassen paa den Maade, den her kan blive forpligtet, uden at han spørger de to Ting eller dog forhandler med Finansudvalget. Intet skriftligt synes efter dette at findes om denne Sag. Er dette altsaa rigtigt, forekommer det mig, at de Tilstande, vi levede under i Foraaret, ere noget af det mest lovløse, der kan tænkes. Der findes intet skriftligt om denne Sag, skønt den jo let kan komme til at forpligte Statskassen stærkt.

Maa jeg, hvis mine 2 Minutter endnu ikke ere udløbne, gøre endnu blot en lille Bemærkning. Naar man har begaaet en Fejl — og det, at man har begaaet en Fejl, trykker en altid noget —, saa bliver man hurtigst denne Fejl kvit ved at sige det rent ud. I Formiddags tillod jeg mig i en Harme, som jeg vil antage de fleste ville anse for at være ganske velberettiget, at sige, at det, et Medlem havde sagt her, var noget af det frækkest, jeg havde hørt. Dette Udtryk „frækkest“ burde jeg ikke have brugt, og jeg erkender selvfølgelig fuldt ud den højtærede Formands Berettigelse til at paatale det. Derved har jeg nu lettet min Samvittighed. Men jeg skal ikke nægte, at jeg vilde have sat Pris paa, om det ogsaa var blevet paataalt, at et andet Medlem rettede en saadan Anke — eller noget endnu mere, men jeg vil ikke nu bruge stærke Udtryk —, som han gjorde ved sine Udtalelser om Hæleren og Stjæleren.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen):

Naar der ikke — skal jeg sige til det ærede Medlem, som rettede Forespørgsel til mig paa Konto af, at jeg i Fjor var Formand for Finansudvalget — findes noget skriftligt i Finansudvalgets Forhandlingsprotokol, beror det paa den selvfølgelig Omstændighed, at der ikke har været noget at skrive. Der er ikke ført nogen Forhandling, der er ikke æsket nogen Tilslutning, og der er heller ikke givet nogen Tilslutning. Der har saaledes ikke været noget at protokollere.

Konseilspræsidenten og Forsvarsministeren (N. Neergaard): Ved Lykkens Tilskikkelse synes der jo at være Udsigt til at faa Forhandlingen ført til Ende i Aften, og jeg skal gerne bidrage mit dertil ved at stryge en Række af de Bemærk-